

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΥΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 22 'Ιουνίου 1959 (Π.Ο.Η.)
"Έτος ΙΔ'. Αριθ. 315 Τιμή Φέλλου Δραχ. 1

Διευθύνεται υπό έμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΤΕΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Ε.
Γραφεία : Ὁδὸς Κάνιγγος 32 Τηλ. 622.952 - Ἀθήναι

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 50
Ἐξωετησίᾳ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΜΕΤΩΠΟΝ

Ευρύτατος λόγος γίνεται τελευταίως διὰ τὴν Ἐνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἐγράψαμεν εἰς ἄλλο ἄρθρον, ὅτι ἡ Ἐνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν καθίσταται ψυχολογικῶς ἀνεφάρμοστος, λόγω τῶν δημιουργηθεισῶν ἱστορικῶν συνθηκῶν. Ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν συνθηκῶν αὐτῶν διεμορφώθησαν ἀντιλήψεις καὶ βιώματα παρὰ τοῖς ὁπαδοῖς τῶν διαφόρων δογμάτων, ὥστε νὰ μὴ εἶναι δυνατὸν νὰ ἀπορριφθῶσιν ἐκ μέρους τῆς Δύσεως πλάναι καὶ αἰρέσεις αἰωνόβιοι καὶ νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ Ἐνωσις ὑπὸ τὸ μοναδικὸν σχῆμα τῆς Ἐπιστροφῆς εἰς τὴν περιοχὴν τῆς ἀληθοῦς Ὁρθοδοξίας.

Κατὰ συνέπειαν ἡ Ἐνωσις αὐτὴν τὴν στιγμήν δὲν προβάλλεται ὡς χριστιανικὸς πόθος, ὡς εὐγενὲς εὐαγγελικὸν ἰδανικόν, ἀλλ' ὡς σκοπιμότης, ἐξυπηρετοῦσα σκοποὺς ἁλλοτρίους ἢ καὶ ἀντιθέτους πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν. Ἀλλ' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημεῖον συνιστᾷ καὶ τὸν τεράστιον κίνδυνον. Ποῖον κίνδυνον;

Νὰ διαγραφοῦν καὶ τὰ τελευταῖα ὅρια μετὰ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς Αἰρέσεως καὶ νὰ ἀλλοιωθῇ οὐσιωδῶς τὸ περιεχόμενον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας, τὴν ὁποίαν ἐνεσάρκωνε μέχρι τινός ἡ Ὁρθοδοξία.

Καὶ τότε;

Καὶ τότε καὶ ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς τίθεται ἐν κινδύνῳ, ἐφ' ὅσον τὸ δογματικὸν αὐτῆς θεμέλιον θὰ κρημνισθῇ καὶ γενικώτερον ὁ τρόπος ζωῆς θὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὰ αὐστηρὰ πλαίσια τῆς Ὁρθοδόξου παραδόσεως καὶ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ θὰ ἐπηρεασθῇ ἐπικινδύνως ἀπὸ τὸν Δυτικὸν Ὁρθολογισμόν τῶν προτεσταντῶν ἢ τὴν παχυλὴν θεατρικότητα τοῦ Πάπα. Γράφομεν δι' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι διαισθάνονται τὴν ὁ-

ρθοδοξίαν, ἀναπνέουν τὸ ὀξυγόνον αὐτῆς καὶ ζοῦν εἰς τὴν περιοχὴν τῆς μετὰ τὴν ἄνεσιν τοῦ ἀνθρώπου ποῦ κινεῖται εἰς τὴν οἰκίαν του.

Πρὸ τοῦ κινδύνου αὐτοῦ ὁ ὁρθόδοξος λαὸς, τὸ ἅγιον αὐτὸ πλῆθος θὰ πρέπει νὰ ἀντιδράσῃ, θὰ πρέπει νὰ συναισθανθῇ τὸν κίνδυνον.

Βεβαίως εὐρισκόμεθα εἰς μίαν ἐποχὴν ἀδιάφορον ἐκκλησιαστικῶς, ὥστε νὰ μὴ συγκινηθῇ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ θρησκευτικὰ ζητήματα. Εἶναι καὶ αὐτὸ κατόρθωμα τοῦ Διαβόλου καὶ τῆς Μασσονίας. Νὰ κοιμῶνται οἱ χριστιανοί, ὅταν ὁ ἐχθρὸς φυτεύῃ ζιζάνια εἰς τὸν ἀγρὸν τῆς Ἐκκλησίας! Ἡ νὰ τρώγωνται μετὰ τῶν.

Πάντως ὑπάρχουν καὶ γρηγοροῦντες. Ὑπάρχουν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ὀρθῶς διαβλέπουν τὴν τεραστίαν σημασίαν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ παράγοντος διὰ τὸν οἰκογενειακὸν καὶ κοινωνικὸν βίον τῶν ἀνθρώπων. Ὑπάρχουν οἱ ἅγιοι καὶ εὐλογημένοι φρουροὶ τοῦ τιμαλφεστέρου θησαυροῦ, τῆς Ὁρθοδοξίας.

Βεβαίως δὲν θὰ σώσωμεν ἡμεῖς τὴν Ὁρθοδοξίαν, διότι αὕτη ἐδραιώθη καὶ ὑπάρχει θεία δύναμις· δὲν θὰ ἀφήσωμεν ὅμως νὰ μᾶς ἀποσπᾶσιν ἀπὸ τὴν σωτήριον κιβωτὸν τῆς Ὁρθοδοξίας, διὰ νὰ μᾶς ρίψουν εἰς τὰ ζοφερά κύματα τοῦ προτεσταντισμοῦ καὶ τοῦ Παπισμοῦ.

Ὅλοι θὰ πρέπει νὰ ἐξαρθῶμεν ὑπὲρ τὰς μικρότητας τῆς ἀνθρωπίνης ἀθλιότητος καὶ νὰ συστήσωμεν Πανορθόδοξον Μέτωπον. Εἶναι καιρὸς, ποῦ θὰ πρέπει νὰ ἀναβιώσῃ τὸ πνεῦμα ἀντιστάσεως κατὰ τῆς μελετωμένης Νέας Φερράρας. Δὲν λείπουν οἱ Μάρκοι οἱ εὐγενικοί. Ὑπάρχουν μετὰ τὸν αὐτὸν ζῆλον, μετὰ τὴν αὐτὴν μαχητικότητα.

Τὸ Πανορθόδοξον Μέτωπον συνιστᾷ τὸ αἰ-

ΤΑ ΣΤΡΑΒΑ ΚΑΙ ΤΑ ΑΝΑΠΟΔΑ

Ὶπό Ὁσιολογιωτάτου Ἀγιορείτου Μοναχοῦ **ΑΝΤ. ΜΟΥΣΤΑΚΑ**

Φυλλομετροῦντες τὸ ὑπὸ τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐκδοθὲν «Ἡμερολόγιον» τοῦ τρέχοντος ἔτους 1959 καὶ προοριζόμενον διὰ τὴν καθοδήγησιν τῶν νεοημερολογιτῶν Κληρικῶν περὶ τῆς τάξεως ἐν ταῖς Ἐκκλησιαστικαῖς ἀκολουθίαις εἶδομεν εἰς τὴν 112 σελ. αὐτοῦ καὶ ἡμερομηνίαν 26 Ἰουνίου ἐπὶ λέξει γραφόμενα τὰ ἑξῆς :

«Ἀπὸ σήμερον, ἀποφάσει τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀρχεται τριήμερος νηστεία τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων» !!!

Ἡ 26 Ἰουνίου, κατὰ τὸ νέον ἡμερολόγιον, εἶναι ἡ Παρασκευὴ τῆς μετὰ τὴν Πεντηκοστὴν ἑβδομάδος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, κατὰ τὴν ὁποίαν ἑβδομάδα οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι διὰ τοῦ Πέμπτου Βιβλίου τῶν Διαταγῶν τῶν (Κεφάλ. 19) ἐντέλλονται εἰς τοὺς Χριστιανοὺς **κατάλυσιν**, οὕτω λέγοντες : «Μετὰ τὸ ἐορτάσαι ὑμᾶς τὴν Πεντηκοστὴν ἐορτάσατε (ἦτοι **καταλύσατε εἰς πάντα**) μίαν ἑβδομάδα, καὶ μετ' ἐκείνην νηστεύσατε· δικαιοὶ γὰρ καὶ εὐφρανθῆναι ἐπὶ τῇ ἐκ Θεοῦ δωρεᾷ, καὶ νηστεῦσαι μετὰ τὴν ἀνεσίαν».

Καὶ ταῦτα μὲν λέγουσι διατάσσοντες καὶ διορίζοντες οἱ Μαθηταὶ καὶ Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ· οἱ δὲ θέλοντες νὰ ὀνομάζωνται διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων καὶ τύποι Χριστοῦ σημερινοὶ Ἀρχιερεῖς τὰ ἐναντία τούτων διατάξουσι. Δηλαδή· ὅταν οἱ Ἀπόστολοι διατάξουσι κατάλυσιν, αὐτοὶ διατάξουσι νηστείαν· καὶ ὅταν οἱ Ἀπόστολοι διατάξουσι νηστείαν, αὐτοὶ διατάξουσι κατάλυσιν ! Καὶ ταῦτα πάντα ἵνα «**ρίψωσι στάκτην στὰ μάτια τοῦ κόσμου**» καὶ καλύψωσι τὸ διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ νέου ἡμερολογίου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ γεγόμενον ὑπ' αὐτῶν **παράφορον πῆδημα τῶν 13 ἡμερῶν**. Διότι πῶς δὲν εἶναι τοῦτο «παράφορον» καὶ ἐξωφρενικόν ; ἀφοῦ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων μέχρι τοῦ ἔτους 1924 ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ ἐγνώριζον, ὅτι : Ἀπὸ τῆς ἐπομένης μετὰ τὴν Πεντηκοστὴν Κυριακῆς, ἦτοι ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τῶν Ἀγίων Πάντων, ἀρχεται ἡ νηστεία τῶν Ἀποστόλων, καὶ ἐπομένως ἤρχιζον καὶ αὐτοὶ νηστεύοντες χωρὶς νὰ λαμβάνωσιν ἀνάγκην τῶν «Ἡμερολογίων» τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, καὶ τῶν

«ἀποφάσεων» τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὸ ὁποῖον ἤρξατο γινόμενον μόνον ἀπὸ τοῦ 1924 καὶ ἐντεῦθεν, ὅτε καὶ «μεγάλοι» καὶ «μικροὶ» **ἔχασαν τὰ πασχάλια τῶν** μετὰ τὰ φραγγοημερολόγια καὶ μετὰ τῶν Παπιστῶν ἡμαφομοίωσιν τῶν.

Ἐπειτα καὶ ἐν ἄλλο ἄξιον παρατηρήσεως ἐν προκειμένῳ :

Ἐκτός τοῦ ὅτι ἡ ἐντελλομένη ὑπὸ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου νηστεία κατὰ τὴν ἑβδομάδα τῆς Πεντηκοστῆς ἀντίκειται εἰς τὴν προεκτεθεῖσαν Ἀποστολικὴν παραγγελίαν, παραβαίνεται ἐν ταυτὶ καὶ ρητὸς Ἀποστολικὸς Κανὼν (ὁ 64) ὁ λέγων «Εἴ τις Κληρικὸς εὐρεθῇ τὴν Κυριακὴν ἡμέραν νηστεύων, ἢ τὸ Σάββατον, πλὴν τοῦ ἐνὸς καὶ μόνου (ἦτοι τοῦ Μεγάλου Σαββάτου) καθαιρεῖσθω· εἰ δὲ Λαϊκός, ἀφορίζεσθω».

Ἡ 26ῃ Ἰουνίου—κατὰ τὸ νέον ἡμερολόγιον—εἶναι ἡμέρα Παρασκευῆ, ἐπομένως ἡ 27ῃ καὶ 28ῃ εἶναι Σάββατον καὶ Κυριακὴ, κατὰ τὰς ὁποίας **οἱ «Ἅγιοι» τῇ ἐποχῇ** διατάξουσι νηστείαν, ἐναντίον τοῦ ἀνωτέρου Ἀποστολικοῦ Κανόνος, καὶ προσθέτοντες οὕτω παρανομίαν ἐπὶ τῆς παρανομίας. Καὶ καταπατοῦντες αὐτοὶ ἀσυστόλως δλὴν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Νομοθεσίαν καὶ τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν κάμνοντες ὅλα **τὰ στραβά καὶ τὰ ἀνάποδα**, ἔχουσι τὴν ἀξίωσιν νὰ ἀπαιτῶσιν ἀπὸ τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα ὑπακοὴν καὶ πειθαρχίαν εἰς τὰ κελεύσματά των προβάλλοντες τὸ Ἀποστολικόν : «Πειθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπεύκετε». Ὅμως οἱ Χριστιανοὶ ἔχουσιν ὑπ' ὄψιν τῶν καὶ τὴν ὀλίγον ἀνωτέρω τοῦ ρητοῦ τούτου ἀπενθυνομένην πρὸς τοὺς Πιστοὺς Ἀποστολικὴν παραγγελίαν τὴν λέγουσαν : «Ὡν ποιμένων καὶ ἡγουμένων) ἀναθεωροῦντες τὴν ἑκβάσιν τῆς ἀναστροφῆς, μμεῖσθε τὴν Πίστιν» (Ἐβρ. Κεφ. ΙΓ'. 7) Δηλαδή ; Τότε νὰ ὑπακούητε εἰς αὐτούς.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΜΟΥΣΤΑΚΑΣ

Μοναχὸς Ἀγιορείτης

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΩΝ ΑΓ. ΠΑΝΤΩΝ

τημα τῶν καιρῶν μας καὶ τὴν ὑπερτάτην ἀνάγκην τοῦ παρόντος.

Τὸ Πανορθόδοξον Μέτωπον θὰ στηριχθῇ εἰς τὴν Ἀγάπην μεταξὺ τῶν πιστῶν τέκνων τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ εἰς τὴν ἄμυναν κατὰ τῶν ἐπαπειλούντων αὐτὴν κινδύνων.

Σήμερον δὲν ἀρκεῖ ἡ ἀτομικὴ εὐσέβεια. Ἀπαιτεῖται ὀργανωμένη ἀντίστασις !

Καὶ αὕτη θὰ ἐκδηλωθῇ, ὅταν ἄτομα, ἱδρύματα, ὀργανώσεις, Σύλλογοι, ἐπαγγελλόμενοι θεοσέβειαν, ἐνωθοῦν εἰς ἓνα Πανορθόδοξον Μέτωπον.

Κατανυκτικώτατα καὶ μετ' ἀπόλυτον τάξιν, ἐορτάσθη ἡ μνήμη τῶν Ἀγίων Πάντων εἰς τὸν φερόντων Ἱερὸν Ναὸν Βύρωνος (τοῦ πατρὸς Γρηγορίου). Τὴν πανήγυριν ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας τῶν ὁ πνευματικὸς Ἀγιορείτης πατὴρ Νεκτάριος, ὁ πανοσιολογιώτατος πατὴρ Γερώντιος ἐκ Μεγάρων Ἀττικῆς καὶ ὁ πανοσιολογικὸς πατὴρ Ἀκάκιος (μικρός), οἱ ὁποῖοι καὶ συνελειτούργησαν μετὰ τοῦ ἐφημερίου πατρὸς Γρηγορίου.

Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησε Ἱεροκλῆρ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγώνος.

Εἰς τὸ τέλος τῆς λειτουργίας παρετέθη τράπεζαν, εἰς τὴν ὁποίαν παρεκάθησαν οἱ συλλειτουργήσαντες Ἱερεῖς, ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καὶ πλείστοι ἀδελφοί.

Ο ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΟΣ ΨΑΛΜΟΣ

Ῥπὸ Ὁσιολογιωτάτου Ἀγιορείτου Μοναχοῦ Ἀντωνίου Μουστάκα

«Λιδάξω ἀνόμους τὰς ἐδούς σου, καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σὲ ἐπιστρέψουσιν».

Ἐπειδὴ πᾶς ἄνθρωπος μετανοῶν ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ ἐπιστρέφων πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τῆς ἐργασίας τῶν καλῶν ἔργων, γίνεται τύπος καὶ παράδειγμα πρὸς μετάνοιαν καὶ ἄλλων ἁμαρτωλῶν, διὰ τοῦτο ἐνταῦθα ὁ θεῖος Δαβὶδ λέγει πρὸς τὸν Θεόν: Κύριε ἀφοῦ δεχθῆς τὴν ἰδικὴν μου μετάνοιαν καὶ συγχωρήσῃς τὰς ἁμαρτίας μου, ἐγὼ θὰ γράψω τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν ὅλην· οἱ δὲ μεταγενέστεροι ἄνθρωποι μανθάνοντες ἐκ τούτου τὰ περὶ τῆς μετανόιας καὶ ἐπιστροφῆς μου καὶ συγχωρήσεως, θὰ ἐπιστρέψουσι καὶ οὗτοι πρὸς Σὲ μετανοοῦντες γενόμενος ἐγὼ πρὸς αὐτοὺς τύπος καὶ παράδειγμα. Καὶ πράγματι. Ἡ θεία Βίβλος τῶν ψαλμῶν ἢ κοινῶς «ΨΑΛΤΗΡΙΟΝ» ὀνομαζομένη, καὶ ὅπως ἰδιαίτερος ὁ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΟΣ οὗτος, ἢ καὶ συντομώτερον ὁ Ν΄ Ψαλμὸς ὀνομαζόμενος, ἀναγινώσκεται καθημερινῶς ἐν ταῖς Ἐκκλησιαίς τῶν Ὁρθοδόξων. Καὶ ἐντεῦθεν λαμβάνουσιν οἱ ἄνθρωποι τὸ παράδειγμα τῆς μετανόιας οὕτω σκεπτόμενοι: Ἀφοῦ ὁ Δαβὶδ διαπράξας δύο μεγάλα ἐγκλήματα, μοιχείαν καὶ φόνον, καὶ μετανόησας εὐκρινῶς, συνεχωρήθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διατὶ ἡμεῖς νὰ μὴ μιμηθῶμεν τὴν μετάνοιαν αὐτοῦ διὰ νὰ τύχωμεν καὶ τῆς συγχωρήσεως καὶ σωτηρίας;

Ἐντεῦθεν παρεκινήθη εἰς τῶν Ἀγίων νὰ γράψῃ τὰ ἀκόλουθα: «Ὁ νενοσηκὼς καὶ πεῖραν τοῦ φαρμάκου δεξάμενος, ἐκεῖνος μάλιστα πιστεύεται λέγων περὶ τῆς θεραπείας· οὕτως οἱ τῇ μετανόια σωθέντες, θύρα τοῖς ἄλλοις ἁμαρτωλοῖς ἐπιστροφῆς καὶ σωτηρίας εὐρίσκονται· τὸ γὰρ ναυάγιον τοῦ δικαίου, λιμὴν ἐστὶ τῶν ἁμαρτωλῶν».

«Ρῦσαι με ἐξ αἱμάτων ὁ Θεός, τῆς σωτηρίας μου, ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην σου».

Παρακαλεῖ ἐδῶ ὁ Προφήτης Δαβὶδ τὸν Θεὸν ἵνα συγχωρήσῃ αὐτοῦ τὴν ἁμαρτίαν καὶ ἀπαλλάξῃ αὐτὸν τῆς εὐθύνης τῆς ἐκχύσεως τοῦ αἵματος τοῦ ἀδίκως φονευθέντος Οὐρίου, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ μέλλον νὰ προφυλάξῃ αὐτὸν ἀπὸ τῆς διαπράξεως τοιούτων ἀδίκων φόνων· ὅταν δέ, λέγει, ἐγὼ ἀπολαύσω αὐτῆς τῆς εὐεργεσίας καὶ καλωσύνης ἀπὸ Σὲ Θεέ μου, τότε ἡ γλῶσσά μου θέλει χαροποιηθῇ καὶ θέλει κάμει ἀγαλλιασὶν διὰ τὴν εἰς ἐμὲ δοθεῖσαν δικαιοσύνην ἐλευθερίαν καὶ ἀθώωσιν ἀπὸ τῆς καταδίκης τῆς ἁμαρτίας· διότι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἐλευθερώνεται αὐτὸς καὶ δικαιούται. Καὶ διὰ τοῦτο ἔχει νὰ κινήθῃ ἡ γλῶσσά μου πρὸς δοξολογίαν καὶ εὐχαριστίαν Σου.

«Κύριε τὰ χεῖρά μου ἀνοίξεις· καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν σου».

Ἐπειδὴ ἡ ἁμαρτία δεσμεύει τὴν γλῶσσαν

καὶ ἀφαιρεῖ τὸ θάρρος ἀπὸ τὸν ἁμαρτωλόν, ἵνα παρησιασθῇ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀναγκάζει αὐτὸν νὰ σιωπᾷ διὰ τὸν ἔλεγχον τῆς συνειδήσεως, διὰ τοῦτο, λέγει ὁ Προφήτης, ἀνοιξὼν Κύριε, τὰ χεῖρά καὶ τὸ στόμα μου πρὸς ὕμνον· γίαν καὶ αἶνεσιν τοῦ ὀνόματός Σου· καθὼς ἀνοιγες αὐτὰ καὶ πρὶν νὰ διαπράξω τὰς ἁμαρτίας.

«Ὅτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἂν ὅλα· καυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις».

Ὁ Θεὸς διέταξε διὰ τοῦ Προφήτου Μωϋσέως (εἰς τὰ πρῶτα Κεφάλαια τοῦ Λευϊτικοῦ) διὰ κάθε ἁμαρτίαν ὅπου ἤθελε διαπράξει ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ εἴτε ἄτομον, εἴτε κοινῶς ὁ λαὸς τῶν Ἑβραίων, διέταξεν ἵνα προσφέρηται εἰς Αὐτὸν ὠρισμένη θυσία ἀλόγων ζώων τὰ ὅποια ὀνομάζοντο «ὀλοκαυτώματα» διότι ἐκαίοντο ταῦτα εἰς τὸ πῦρ ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου· ὅμως διὰ τὰς ἁμαρτίας τοῦ φόνου, τῆς Πορνείας καὶ τῆς μοιχείας δὲν διέταξε θυσία ἀλόγων ζώων, ἀλλὰ διέταξε ποινὰς καὶ τιμωρίας ἄλλας, τὰς ἀναφερομένας εἰς τὸ Εἰκοστὸν Κεφάλαιον τοῦ Λευϊτικοῦ, ἐνθα λέγει «θανάτω θανατούσθωσαν ἄμφότεροι, ἐνοχοὶ γὰρ εἰσι».

Ταῦτα γνωρίζων καλῶς ὁ Προφήτης Δαβὶδ καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Θεόν, λέγει: Ἐάν Σὺ Κύριέ μου ἤθελες νὰ σοῦ προσφέρω διὰ τὰς ἁμαρτίας μου, τοῦ φόνου καὶ τῆς μοιχείας, θυσίας ἀλόγων ζώων, ἐγὼ ἤθελον Σοῦ προσφέρει Ἀλλὰ Σὺ δὲν θέλεις θυσίας καὶ ὀλοκαυτώματα δι' αὐτάς· διότι εἶναι πολὺ μεγάλα. Τὶ δὲ ζητεῖ ὁ Θεὸς ἀπὸ τὸν ἁμαρτωλόν λέγει ἐν συνεχείᾳ ὁ Προφήτης.

«Θυσία τῷ Θεῷ, πνεῦμα συντετριμμένον· καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουθενώσει».

Θυσίαν ἀληθινὴν προσφέρει εἰς τὸν Θεόν ἡ ψυχὴ ἐκεῖνη ὅπου εἶναι συντετριμμένη ἀπὸ τὴν θεληματικὴν ταπείνωσιν. Ὅθεν καὶ τὴν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ψυχὴν (ἡ καρδία ἐνταῦθα τὴν ψυχὴν σημαίνει), ὁ Θεὸς δὲν ἐξουθενεῖ, δηλαδὴ δὲν ἀποστρέφεται· «συντριμμός δὲ τῆς καρδίας ἐστὶν ὁ ἀφανισμός τῶν ἀνθρώπων λογισμῶν» κατὰ τὸν Μέγαν Βασίλειον. Ἄλλος δὲ τις μέγας Ἅγιος εἶπεν: «Ἄνευ συντριμμοῦ καρδίας, ἈΔΥΝΑΤΟΝ ἀπαλλαγῆναι κακίας· συντρίβει δὲ καρδίαν ἡ τριμερὴς ἐγκράτεια: πνεῦμα, λέγω, καὶ γαστρός καὶ σωματικῆς ἀνέσεως».

«Ἀγάθυνον Κύριε ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τείχη Ἱερουσαλήμ».

Διὰ τῶν λόγων τούτων παρακαλεῖ ὁ Δαβὶδ τὸν Θεόν ἵνα ἀγαθοποιήσῃ, ἥτοι νὰ κάμῃ καλόν, εἰς τὴν Σιών (Σιών δὲ καὶ Ἱερουσαλήμ).

ΙΕΡΕΙΣ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ ΙΕΡΕΙΣ ΤΩΝ ΧΩΡΙΩΝ

Ἀλεξάνδρου Παπαδιαμάντη

Καὶ τίς ὁ τρόπος τῆς διακρίσεως; Ποῖον τὸ ὄριον τὸ χωρίζον τοὺς πρῶτους ἀπὸ τῶν δευτέρων; Μήπως εἶναι τὰ φαρδομάνικα; Ἀλλὰ τὰ φαρδομάνικα εἶναι κακόζηλα καὶ δὲν ἀρμόζουν περισσότερο εἰς τοὺς ἱερεῖς τῶν πόλεων, ἢ ὅσον εἰς τοὺς ἱερεῖς τῶν χωρίων.

Μήπως εἶναι τὰ πράσινα ἢ κόκκινα ζωστικά; Ἀλλὰ τὰ πράσινα ἢ κόκκινα ζωστικά εἶναι ἀνοίκεια,

εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτὸ) καὶ νὰ οἰκοδομηθοῦν ἢ μάλλον νὰ ἀνοικοδομηθοῦν τὰ τειχόκαστρα τῆς Ἱερουσαλὴμ, τὰ ὁποῖα τειχόκαστρα κατέστρεψαν ἐκ θεμελίων οἱ Βαβυλώνιοι κυριεύσαντες τὴν Ἱερουσαλὴμ 500 περίπου ἔτη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Δαβίδ. Ὡστε ὁ στίχος οὗτος εἶναι μάλλον προφητικὸς καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀποδεικνύεται ὅτι: τὸ προφητικὸν χάρισμα δὲν ἀφῆρσεν ἀπὸ τὸν Δαβίδ ὁ Θεὸς προγινώσκων τὴν σύντομον καὶ μεγάλην μετάνοιαν αὐτοῦ. Καὶ ὅχι μόνον ἐντεῦθεν, ἀλλὰ καὶ ἀλλαχόθεν ἀποδεικνύεται τοῦτο: διότι ὁ Δαβίδ ὕστερον ἀπὸ τὸν Πεντηκοστὸν τοῦτον Ψαλμὸν ἔγραψεν ἄλλους 100 ψαλμοὺς περιέχοντας πολλὰς προφητείας καὶ ρῆσεις, τὰς ὁποίας φέρουσιν εἰς μαρτυρίας οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ οἱ ἅγιοι Πατέρες εἰς τὰ συγγράμματά των, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Δεσπότης καὶ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὡς ἡ ἐν τῷ εἰκοστῷ δευτέρῳ Κεφαλαίῳ (στῆχ. 44) τοῦ κατὰ Ματθαῖον ἁγίου Εὐαγγελίου περιεχομένη καὶ ἐκ τοῦ 109 ψαλμοῦ εἰλημμένη ρῆσις, διὰ τῆς ὁποίας ὁ Κύριος ἀπεστόμωσε τοὺς Φαρισαίους καὶ Σαδδουκαίους πονηρευομένους ἀποδείξας.

«Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα».

Τότε, λέγει, στὰν ἀγαθοποιήσης τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἀνακαινισθῇ αὕτη καὶ γίνῃ πόλις ἱερὰ τῶν χριστιανῶν· τότε θὰ εὐδοκήσης καὶ θὰ δεχθῇς ἐκεῖ, Κύριέ μου, θυσίαν, ὅχι ὅμως θυσίαν ἀλόγων ζώων, ἀλλὰ «θυσίαν δικαιοσύνης» δηλαδή θυσίαν αἰνέσεως καὶ δοξολογίας τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ. (Ἀκολουθεῖ)

Παραίτησις τοῦ κ. Τ. Μελανίτη

Εἰς τὴν ἐφημερίδα «Βραδυνή» (29-6 59) ἀναγράφεται παραίτησις ἐκ τοῦ Δ. Σ. τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. τοῦ κ. Τ. Μελανίτη, ἐξ αἰτίας τῶν γεγονότων, τὰ ὁποῖα ἐδημιούργησαν τελευταίως οἱ γνωστοὶ θορυβοποιοί.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλῆν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρους ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπενθύνεται ΜΟΝΟΝ πρὸς τὸν Ταμιὰν Ἱερομ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, ὁδὸς Κανίγγος 32—Ἀθήναι.

(Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς)

καὶ πρέπει οἱ ἀρχιερεῖς πρῶτοι νὰ τὰ καταργήσωσι.

Μήπως εἶναι τὸ ἔγγαμον ἢ ἡ ἀγαμία τῶν κληρικῶν;

Διότι εἰς τὰς Ἀθήνας, τὴν μεγίστην πόλιν τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος, βλέπω πλείστους ἱερομονάχους ἐφημερεύοντας, θὰ ὑπάρχουσι, δὲ τουλάχιστον δωδεκάς τούτων, φέροντες τὸ ὀφφίκιον «ἀρχιμανδριταί». Ἀλλ' ἱερομόναχοι ἢ ἀρχιμανδριταὶ ὀφείλουσι ν' ἀπέλθωσι εἰς τὰς Μονὰς των, καὶ ν' ἀφήσωσι τὰς κατὰ πόλεις ἐφημερίας εἰς τοὺς ἐγγάμους κληρικούς, εἰς οὓς καὶ μόνους ἀνήκουσιν αὐταί». Ἄν ἄλλως εἶχεν, δὲν θὰ ἐπετρέπετο ποτὲ ὁ γάμος εἰς τὸν Κλήρον.

Μανθάνω περὶ τινος νομοσχεδίου, ὁρίζοντος περὶ μισθοδοσίας τῶν Ἐφημερίων καὶ τὸ ὅποιον διαρεῖ τοὺς ἱερεῖς εἰς τρεῖς τάξεις, α', β' καὶ γ', ἀπαράλλακτα ὅπως τοὺς γραμματοκομιστὰς ἢ τοὺς κλητήρας. Τὸ πρᾶγμα μοῦ φαίνεται ἀνάηστον, καὶ μάλιστα κακόδοξον. Πῶς νὰ διαιρεθῶσι οἱ ἱερεῖς εἰς τάξεις; Ἐκτὸς ἂν ἡ διάκρισις γίνῃ κατὰ τὸ μῆκος τῶν περιχειρίδων, ὡς εἶπα ἐν ἀρχῇ, ἢ κατὰ τὸ χροῖμα τῶν ἐνδυμάτων. Φρονῶ ὅτι δὲν ἔχει καμμίαν ὑποχρέωσιν ἢ πολιτεία νὰ δίδῃ μισθὸν εἰς τοὺς ἱερεῖς. Ἐχει ὅμως τὴν ὑποχρέωσιν ν' ἀποδώσῃ ὅσα κατὰ καιροὺς αὐθαιρέτως ἐδήμειυσεν ἢ ἐσφετερίσθη ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, διὰ νὰ ἰδρυνθῇ ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον.

Καὶ ἐκ τοῦ ταμείου τούτου, πλουτιζομένου καὶ δι' ἄλλων πόρων, νὰ δίδωνται συντάξεις καὶ βοηθήματα εἰς γέροντας, ἀσθενεῖς ἢ ἀνικάνους ἱερεῖς, εἰς χήρας καὶ ὀρφανὰ ἱερέων. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς νέους καὶ ἱκανοὺς νὰ ἐκτελῶσι τὰ χρεῖα των ἱερεῖς, δὲν εἶναι καμμιὰ ἀνάγκη νὰ δοθῇ μισθὸς εἰς αὐτούς.

Ἀρκετὰ τοὺς ἔχουν ἐξευτελίσει ἤδη. Μὴ ζητοῦν νὰ τοὺς ὑποδουλώσουν καὶ ὅλως διόλου εἰς τὴν πολιτικὴν. Ἄς μὴ προσποιοῦνται ὅτι κηδόνται τῆς τύχης τοῦ κλήρου, καὶ ὅτι θέλουν τὸ καλὸν τῆς Ἐκκλησίας. Ἄν ἐκήδοντο τοῦ Κλήρου καὶ τῆς Ἐκκλησίας οἱ πολιτευταὶ δὲν θὰ ὑπέσχοντο καὶ τὴν ἱερωσύνην ὡς ρουσφέτι εἰς τὰς ἐκλογάς, καὶ δὲν θὰ ἐπέβαν τοὺς ἐπισκόπους νὰ χειροτονῶσι φαύλους καὶ ἀγραμμάτους. Καὶ οἱ σεβασμιώτατοι ἐπίσκοποι, ἂν περισσότερον ἐπόνουν καὶ οὗτοι, δὲν θὰ προέβαινον ποτὲ εἰς χειροτονίαν ἀναξίων εἴτε ἀπ' ἑαυτῶν, εἴτε ὑπέκοντες εἰς πιέσεις. Τοῦτο καὶ μόνον ὀφείλουν νὰ πράξωσι. Νὰ μὴ χειροτονῶσι ὑπεραριθμούς, παρ' ἐνορίαν καὶ ὑπὲρ ἐνορίαν. Ὁ ἀριθμὸς τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἀποτελουσῶν ἐνορίαν, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἱερέων, δύο ἢ τριῶν τὸ πολὺ, δι' ἕκαστον ἐνοριακὸν ναὸν, νὰ εἶναι ὁρισμένος, ἀλλὰ νὰ μὴ ὑπερπηδᾷται ποτέ.

Καὶ ὅταν αἱ ἐνορίαι εἶναι κανονισμέναι, καὶ αἱ θέσεις τῶν ἱερέων μόνιμοι, τότε οἱ Χριστιανοί, οἱ μὲν ἐκ τοῦ περισσεύματος, οἱ δὲ ἐκ τοῦ ὑστερήματος, θὰ δίδωσιν εἰς τοὺς ἱερεῖς των ὅσα ἀρκοῦσι, ἄνευ ἀπρεποῦς πολυτελείας, διὰ νὰ ζήσωσιν αὐτοὶ

καὶ τὰ τέκνα των.

Ἄλλ' ὁμιλοῦσι περὶ μορφώσεως τοῦ Κλήρου. Τί ἐννοοῦσι μὀρφωσιν λέγοντες; Μὴ ἐννοοῦσι τὰ πολλὰ γράμματα; Οἱ πρὸ τῆς παρουσίας γενεᾶς ἱερεῖς ἤξευραν ὀλίγα κολληβογράμματα. Δὲν ἦσαν εὐλαΐδευτοι, ἀλλ' ἦσαν μορφωμένοι.

Μορφωμένοι διὰ τὸ ἔργον των. Ἦσαν σεβάσμιοι καὶ ἐνάρετοι. Ἀπὸ τὴν Ριζάρειον ἐβγήκεν ὁλόκληρος σφηκιὰ δικηγόρων, ἀγέλη καθηγητῶν, ἱατρῶν, χρηματιστῶν καὶ πολιτευομένων. Ποῦ ἡκούσθη αὐτό, μοναστήρια νὰ ἔχωσιν ὑποτρόφους εἰς τὴν Εὐρώπην δικηγόρους, καὶ μάλιστα ἱατρούς, διὰ νὰ διδάσκωνται, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐβγήκεν ἀπὸ τὸν πίθηκον, κατερχόμενοι δὲ νὰ διδάσκωσι καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τὰ σοφὰ ταῦτα. Μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα γίνονται αὐτά. Ἀλλὰ καὶ τί δὲν γίνεται εἰς τὴν Ἑλλάδα; Ἀπὸ τὰς ἱερατικὰς σχολὰς καὶ ἀπὸ τὴν Ριζάρειον ἐβγήκαν ὀλίγοι καλοὶ ἱερεῖς, περισσότεροι ἴσως ὅχι πολὺ καθὼς πρέπει. Μὴ πλανᾶσθε. Τὸ ρᾶσον δὲν κάμνει τὸν μοναχὸν καὶ τὸ ἱεροδιδασκαλεῖον δὲν κάμνει τὸν ἱερέα. Πρέπει ὁ ἱερεὺς νὰ ἔχη κλίσιν μὲ ἰώτα καὶ πρὸ πάντων κλῆσιν μὲ ἦτα... πρέπει νὰ ἔχη πῦρ μέσα του.

Τίς θὰ κλέψῃ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ αὐτὸ τὸ πῦρ; Τίς θὰ ἐμφυσήσῃ τὴν πίστιν, τὴν πνοήν, τὴν ζωὴν; Τίς θὰ θερμάνει τὴν τέφραν; Διὰ τοῦ μισθαρίου θὰ μορφωθῇ ὁ κλῆρος; Διὰ μισθαρίου καὶ δοξαρίου διεφθάρησαν ἤδη τὰ πολλά. Νὰ τοὺς φωτίσῃ ὁ Θεὸς ν' ἀφήσουν τὰ πράγματα ὅπως εἶναι, μὴν τὰ κάμουν χειρότερα. Μὴ κίνει κακὸν εὖ κείμενον. Μεταξὺ τῶν ὑπαρχόντων ἱερέων ὑπάρχουσι ἀκόμη πολλοὶ ἐνάρετοι καὶ ἀγαθοὶ εἰς τὰς πόλεις καὶ εἰς τὰ χωρία.

Εἶναι τύποι λαϊκοί, ὀφέλιμοι, σεβάσμιοι. Ἄς μὴν ἐκφωνῶσι λόγους. Ἦξεύρουσι αὐτοὶ ἄλλον τρόπον πῶς νὰ διδάσκωσι τὸ ποίμνιον. Γνωρίζω ἓνα ἱερέα εἰς τὰς Ἀθήνας. Εἶναι ὁ ταπεινότερος τῶν ἱερέων καὶ ὁ ἀπλοϊκώτερος τῶν ἀνθρώπων. Διὰ πᾶσαν ἱεροπραξίαν ἂν τοῦ δώσης μίαν δραχμὴν, ἢ πενήντα λεπτά ἢ μίαν δεκάραν τὰ παίρνει. Ἄν δὲν τοῦ δώσης, τίποτε δὲν ζητεῖ. Διὰ τρεῖς δραχμὰς ἐκτελεῖ Παννύχιον ἀκολουθίαν. Ἀποδεικνὼν Ἐσπερινόν, Ὁρθρον, Ὁρας, Λειτουργίαν. Τὸ ὅλον διαρκεῖ ἑννέα ὥρας. Ἄν τοῦ δώσης μόνον δύο δραχ., δὲν παραπονεῖται. Κάθε ψυχοχάρτι, φέρον τὰ μνημονευτέα τὰ ὀνόματα τῶν τεθνεώτων, ἀφοῦ ἅπαξ τοῦ τὸ δώσης, τὸ κρατεῖ διὰ πάντοτε. Ἐπὶ δύο, τρία, τέσσαρα, πέντε ἔτι ἐξακολουθεῖ νὰ μνημονεύῃ τὰ ὀνόματα δι' εἴκοσι λεπτά, τὰ ὁποῖα τοῦ ἔδωσες εἰσάπαξ. Εἰς κάθε προσκοδιδὴν μνημονεύει δύο ἢ τρεῖς χιλιάδας ὀνόματα. Δὲν βαρύνεται ποτέ. Ἡ προσκομιδὴ παρ' αὐτῷ διαρκεῖ δύο ὥρας. Ἡ λειτουργία ἄλλας δύο. Εἰς τὴν ἀπόλυσιν τῆς λειτουργίας ὅσα κομμάτια ἔχει ἐντὸς νοῦ ἱεροῦ, ἀπὸ πρόσφορα ἢ ἁρτοκλασίαν, τὰ μοιράζει ὅλα εἰς ὅσους τύχουν. Δὲν κρατεῖ σχεδὸν τίποτε.

Μίαν φορὰ ἔτυχεν νὰ χρεωστῇ μικρὸν χρηματικὸν ποσὸν καὶ ἤθελε νὰ τὸ πληρώσῃ, εἶχε δέκα ἢ δέκα πέντε δραχμὰς, ὅλα εἰς χαλκόν, ἐπὶ δύο ὥρας ἐμετροῦσεν, ἐμετροῦσεν, ἐμετροῦσε καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὰ εὗρῃ πόσα ἦσαν. Τέλος εἰς ἄλλος χροιστιανὸς ἔλαβε τὸν κόπον καὶ τοῦ τὰ ἐμέτρησε. Εἶναι ὀλίγον τι βραδυγλώσσος καὶ περισσότερον ἀγράφματος.

Εἰς τὰς εὐχὰς τὰς περισσότερας λέξεις τὰς λέγει ὁρθὰς, εἰς τὸ Εὐαγγέλιον τὰς περισσότερας ἐσφαλμένας. Θὰ εἰπῇτε, διατί ἡ ἀντίθεσις αὕτη; Ἀλλὰ τὰς εὐχὰς τὰς ἰδίας ἀπαγγέλλει καθ' ἑκάστην, ἐνῶ τὴν δεῖνα περικοπὴν τοῦ Εὐαγγελίου θὰ τὴν ἀναγνώσῃ ἅπαξ ἢ δις ἢ τὸ πολὺ τρις τοῦ ἔτους, ἐξαίρεσει ὁρισμένων περικοπῶν συχνά, ἀλλ' ἀτάκτως ἐπανερχομένων, ὥς εἰς τοὺς Ἀγιασμούς, εἰς τὰς Παρακλήσεις.

Τὰ λάθη ὅσα κάμνει εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, εἶναι πολλὰς κατωμά. Καὶ ὅμως ἐξ ὅλων τῶν ἀκροατῶν του, ἐξ ὅλου τοῦ ἐκκλησιασματος, κανεὶς μας δὲν γελᾷ. Διατί; Τὸν ἐσυνήθισαμεν καὶ μᾶς ἄρесе. Εἶναι ἀξιαγάπητος. Εἶναι ἀπλοϊκὸς καὶ ἐνάρετος. Εἶναι ἄξιος τοῦ πρώτου τῶν Μακαρισμῶν τοῦ Σωτήρος.

Τώρα ὑποθέσατε δύο ὑποθέσεις, μίαν ἀδύνατον καὶ μίαν δυνατήν. Ὑποθέσατε, ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος ἱερεὺς εἶχεν ἐξέλθει ἀπὸ ἱεροδιδασκαλεῖον, παλαιὸν ἢ νέον. Θὰ εἶχεν διαφορὰν ἐπὶ τὸ βέλτιον; Θὰ ἦτο πασαλειμμένος μὲ ὀλίγα ἀτελῆ, κακοχώνευτα καὶ συγκεχυμένα γράμματα, μὲ περισσότεραν οἴησιν καὶ ἀξιώσεις. Θὰ ἦτο διὰ τοῦτο καλλίτερος; Θὰ ἐξεφώνει λόγους ἐπ' Ἐκκλησίας;

Ἐάν οἱ λόγοι ὁμοιάζον μὲ ὅσους εἶχον ἀκούσει κατὰ καιρὸς ἀπὸ πολλοὺς ἱερωμένους μὲ ἀξιώσεις, μὲ διπλώματα, μὲ πράσινα καὶ μὲ γαλάζια ζωστικά, ὑποψηφίους ἀρχιερεῖς καὶ τὰ λοιπὰ, καλλίτερον ὅπου λείπουν. Πρέπει νὰ τηρηθῇ κατὰ γράμμα ὁ ἱερὸς κανὼν. Ἐάν ὑπάρχῃ κάπου ἱερεὺς τις μὲ ἀληθὴ Παιδείαν καὶ μὲ ἀληθὴ ἀρετὴν, ἅς ὁμιλῇ. Ἀλλὰς ἅς ἀναγινώσκωνται ἐπ' Ἐκκλησίαις αἱ ὁμιλίαι τῶν Χρυσοστόμων καὶ Βασιλείων, μεταφρασμένας εἰς τὸ ἄπλοον, τὰ κυριακοδρομία τοῦ Θεοτόκη κλπ.

Τώρα ὑποθέσατε σχετικῶς μὲ τὸν ἱερέα, περὶ οὗ ἀνωτέρω ὁ λόγος, καὶ μίαν ὑπόθεσιν δυνατήν.

Ὑποθέσατε, ὅτι μισθοδοτοῦνται πράγματι οἱ ἱερεῖς ἐκ τοῦ δημοσίου Ταμείου, ὑποθέσατε, ὅτι ὁ ἱερεὺς οὗτος, λαμβάνει τὸν μισθὸν του, εἰς χαρτίον ἢ εἰς χαλκόν. Δὲν θὰ εἶναι ἱκανὸς νὰ τὰ μετρήσῃ καὶ γινόμενος εὐπορώτερος, δὲν θὰ γίνῃ καλλίτερος.

Τὸ χειρότερον εἶναι ὅτι θὰ πλάσῃ διακρίσεις μεταξὺ ἱερέων καὶ ἱερέων, τὸ μωρὸν αὐτὸ σχέδιον τῆς διαίρεσεως τῶν Ἐφημεριῶν εἰς τὰς τάξεις, θὰ ὑποθάλῃ ἀντιζηλίας, παραλόγους ἀξιώσεις καὶ ὑπεροψίαν. Ἐλπίζομεν ὅτι, καὶ ἂν ψηφισθῇ, ὅπερ πιθανόν—διότι τόσα καὶ τόσα τερατώδη ψηφίζονται—ὅμως δὲν θὰ ἐφαρμοσθῇ.

Τώρα, ἴσως εἶπα τις: Ὅλα αὐτὰ καλὰ δυνατόν νὰ εἶναι, ἀλλὰ τὸ ἄρθρον σου εἶναι ἀρνητικόν καὶ ὄχι θετικόν. Οἱ παλαιοὶ ἱερεῖς ἦσαν ἀγράφματοι, ἀλλ' ἦσαν ἀπλοῖκοι καὶ ἐνάρετοι. Σήμερον ἡ ἀπλότης καὶ ἡ ἀρετὴ ἐξέλειπεν, μόνον δὲ ἡ ἀγγραμματισμὴν πλεονάζει. Ἐπὶ τίνος βάσεως στηρίζεις τὴν βελτίωσιν τοῦ Κλήρου;

Μήπως ἐπὶ μόνῃς τῆς ἀγγραμματισμῆς;

Μὴ γένοιτο! Δὲν εἶπα ὅτι ἀποκρούων καθόλου πᾶσαν ἐξ ἀγαθῆς προαιρέσεως γενομένην ἀπόπειραν.

Καλὰ εἶναι καὶ τὰ ἱεροδιδασκαλεῖα, καλὸν καὶ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον, πρὸς χορηγίαν βοηθημάτων εἰς τοὺς ἀνικάνους καὶ εἰς τὰς χήρας καὶ τὰ ὀρφανὰ τοῦ Κλήρου.

Πλὴν ὅλα ταῦτα μόνον σχετικὴν ἀξίαν ἔχουσι. Πολὺ οὐδαιωδέστερα καὶ λυσιτελέστερα εἶναι ἄλλα, τὰ ὁποῖα δὲν ἀνάγονται εἰς τὴν σφαῖραν τῆς νομοθετικῆς προνοίας, ἀλλ' εἶναι ὅλως ἠθικὰ καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐπιβάλλονται. Νὰ παύσῃ π.χ. ἡ συστηματικὴ περιφρόνησις τῆς θρησκείας ἐκ μέρους πολιτικῶν ἀνδρῶν, ἐπιστημόνων, λογίων, δημοσιογράφων καὶ ἄλλων. Ἡ λεγομένη ἀνωτέρα τάξις, νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὰ ἔθιμα τῆς χώρας, ἂν θέλῃ νὰ ἐγκληματισθῇ ἐδῶ. Νὰ γίνῃ προστάτις τῶν πατρίων καὶ ὄχι διώκτρια. Νὰ ἀσπασθῇ καὶ νὰ ἐγκλωπωθῇ τὰς ἐθνικὰς παραδόσεις. Νὰ μὴ περιφρονῇ ἀναφανδὸν ὅ,τι παλαιόν, ὅ,τι ἐγγώριον, ὅ,τι ἑλληνικόν. Νὰ καταπολεμηθῇ ὁ ξενισμός, ὁ πθηκισμός, ὁ φραγκισμός. Νὰ μὴ νοθεύονται τὰ θρησκευτικὰ καὶ τὰ οἰκογενειακά ἔθιμα. Νὰ καλλιεργηθῇ ἡ σεμνοπρεπὴς βυζαντινὴ παράδοσις εἰς τὴν λατρείαν, εἰς τὴν διακόσμησιν τῶν ναῶν, τὴν μουσικὴν καὶ τὴν ζωγραφικὴν. Νὰ μὴ μιμώμεθα πότε τοὺς παπιστὰς καὶ πότε τοὺς προτεστάντας. Νὰ μὴ χάσκωμεν πρὸς τὰ ξένα. Νὰ στέργωμεν καὶ νὰ τιμῶμεν τὰ πάτρια. Εἶναι τῆς ἐσχάτης ἐθνικῆς ἀφιλοτιμίας νὰ ἔχωμεν κειμήλια καὶ νὰ μὴ φροντίσωμεν νὰ τὰ διατηρήσωμεν. Ὡς σταθμίσωσι καλῶς τὴν εὐθύνην των, οἱ ἔχοντες τὴν μεγίστην εὐθύνην.

Ἡμεῖς οἱ ἄλλοι, ἅς εὐχηθῶμεν μόνον οἱ ἱερεῖς τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ νὰ εἶναι ἄξιοι τοῦ εὐκλεοῦς παρελθόντος καὶ διὰ τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἐν Χριστῷ παιδείας ν' ἀναδειχθῶσι ἱκανοί, ὅπως διδάσκωσι τὸν χριστιανισμὸν λαὸν καὶ διὰ τοῦ λόγου, ἀλλὰ πρὸ πάντων διὰ παραδείγματος, τὰς ὁδοὺς τοῦ Κυρίου.

(1896)

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

Τὴν 29ην τοῦ παρόντος μηνὸς Ἰουνίου πανηγυρίζουν οἱ κάτωθι Ἱεροὶ Ναοί :

α) Ὁ Ἱερὸς Ναὸς Ἀγ. Ἀποστόλων (ὁδὸς Ἀρτέμωνος παρὰ τὸ τέρμα λεωφορείων Δάφνης). καὶ

β) Ὁ Ἱερὸς Ναὸς Ἀγίου Παύλου Πειραιῶς (ὁδὸς Θηβῶν Παλαιὰ Κοκκινιά). Εἰς ἀμφοτέρους τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς ἀφ' ἐσπέρας θῆ ψαλὴ ὁ Μέγας Ἑσπερινός, τὴν δὲ πρωΐαν ἡ Θεία Λειτουργία μετ' ἄρτοκλασίας.

Παρακαλοῦνται οἱ εὐσεβεῖς καὶ φιλέοργοι, ὅπως τιμήσωσι τὰς πανηγύρεις.

Ἐπίσης τὴν 24ην τοῦ ἰδίου μηνὸς πανηγυρίζει ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου (Λουτράκι Περαιῶρα).

Τὴν δὲ 5ην Ἰουλίου πανηγυρίζει ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου παρὰ τὰ Μέγαρα Ἀττικῆς (τοῦ πατρὸς Γερωντίου Μαργιόλης).

Ὑπεύθυνος ὅλης Παναγιώτης Ι. Βρετᾶκος

Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι

Τυπογραφεῖον Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι

Εἰς τὸ περιθώριον τῆς Ἱστορίας

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟΝ ΘΑΥΜΑ

Σεπτέμβριος 1925

Καὶ πάλιν τὸ κατὰστημα τοῦ παλαιμάχου ἀγωνιστοῦ κ. Ἀνδρέα Βαπορίδου εἰς συναγεμὸν !

Ἐπέκειο ἡ ἐορτὴ τῆς Παγκοσμίου ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ποῦ λοιπὸν θὰ ἐωτάζετο ;

Ἡ ἀπόφασις ἐλήφθη ! Οἱ ἀδελφοὶ θὰ ἀνήρχοντο εἰς τὰς δυτικὰς ὑπορίας (πλαγιές) τοῦ ὄρους Ὑμηττοῦ, ὅπου ὑπάρχει τὸ γραφικὸν ἐξωκκληράκι τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Τὴν παραμονὴν τῆς ἐορτῆς καὶ διὰ νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν ἀγρυπνίαν ξεκινοῦν 2.000—2.500 χριστιανοὶ καὶ ἀνέρχονται τὸ ὕψωμα.

Δὲν εἶναι καὶ τὸσον εὐκολος ἡ ἀνάβασις ! Ὁ ἐνθουσιασμός ὅμως δίδει πτερὰ εἰς τὰ πόδια, ὥστε νὰ μὴ κουράζονται οἱ ἀνερχόμενοι.

Τὴν ἀγρυπνίαν θὰ ἐτέλῃ ὁ ἀειμνηστὸς ἱερεὺς Ἰωάννης Φλώρος.

Ἀλλὰ νά ! Ὡς περ ἐπὶ ληστῶν ἐξῆλθε ἀστυνομικὴ δύναμις ἐκ δώδεκα (12) χωροφυλάκων, ὑπὸ τὸν Ἐνωματάρχην Ἰωάννην Γλυνόν.

Κατ' ἀρχὴν τὸ ἐκκλησιασμὰ τορᾶσσεται, ἀνησυχεῖ διὰ τὸν ἱερέα του. Τῇ ἐπιμονῇ δὲ ἀξιώσει τὸν ἐπιτρόπων ὁ πατὴρ Ἰωάννης μετ' αὐτῶν πηγαίνει εἰς τὸ πλησίον ἐρημοκκλησιάκι τῆς Ἀγ. Ἐλεούσης, διὰ νὰ λειτουργήσῃ ἀσφαλῶς ἐκεῖ.

Ἡ ἀκολουθία τῆς ἀγρυπνίας συνεχίζετο κανονικῶς. Ἐξαφνα, πρὸς τὸ μεσονύκτιον, ἀκούγονται φωναὶ Ἐντὸς ὀλίγου μίᾱ λέξις διατυποῦται ἀπὸ τὰ χεῖλη τῶν καταπλήκτων χριστιανῶν «Σταυρός—Σταυρός»· ὅλων δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ στρέφονται μετὰ δέους πρὸς τὸν οὐρανόν, διὰ νὰ ἴδουν τὸ καταπληκτικὸν θαῦμα.

Τὶ εἶχε συμβῆ ;

Ὡ ! τοῦ παραδόξου θαύματος ; Εἰς τὸν οὐρανόν, ἄνωθεν ἀκριβῶς τοῦ ναΐδριου ἐσχηματίσθη μεγαλοπρεπὴς φωτεινὸς Σταυρός, ἐπικυρῶν καὶ ἐπιβεβαιῶν τὴν εὐλάβειαν τῶν καλῶν ἐκείνων χριστιανῶν !

Τὸ θαῦμα αὐτὸ τὸ εἶδαν καὶ ὁ ἐνωματάρχης Γλυνὸς μετ' αὐτοὺς ἀνδρας του. Κλαίοντες δὲ ἐποιοῦν τὸ σημεῖον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ ἡρνήθησαν νὰ ἐκτελέσουν τὴν Διγὴν τῆς βίας διαλύσεως τοῦ πλήθους. Ἀμέσως δὲ ἀπεχώρησαν καὶ ἀνέφεραν ἐν πάσει λεπτομερείᾳ τὰ διατρέξαντα. Ὁ ἐνωματάρχης ἔκτοτε ἀσπάσθη τὰς ἀρχὰς τῆς ἡμετέρας παρατάξεως καὶ εἶναι ἐκ τῶν πιστῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. Ἡ σύζυγός του μάλιστα, Ἀρετὴ, ἦτο μεταξὺ τῶν θυμάτων τοῦ δυστυχήματος Χαλκίδος (κατὰ τὸ 1953), κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἐπὶ Σπυρίδωνος διωγμῶν καὶ παρ' ὀλίγον νὰ ἐγκατέλειπε τὸσον τραγικῶς τὴν ζωὴν, ὅπως τὰ εὐσεβοῦς μνήμης θύματα ἐκεῖνα.

Ἀλλ' ἅς ἐπανεέλθωμεν εἰς τὸ ναΐδριον ! Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Χωροφυλακῆς, διὰ νὰ μὴ φανῇ ἀπισθοχωρήσασα ἡ ἐξουσία, στέλλει ἄλλην δμάδα μετ' ἐντολὴν νὰ μὴ ἐνοχλήσῃ τὸ προσευχόμενον πλήθος.

Διὰ τὴν Χριστιανὴν γυναῖκα

Η ΓΥΜΝΟΤΗΣ

*«Ὡσαύτως καὶ τὰς γυναῖκας ἐν καταστο-
λῇ νοσίῃ, μετὰ αἰδοῦς καὶ σωφροσύνης
νοσμεῖν ἑαυτάς, μὴ ἐν πλέγμασιν ἢ χου-
σῶ ἢ μαργαρίταις ἢ ἱματισμῶ πολυτελεῖ»*

(Α'. Τιμοθ. Β' 9)

Ὁ Μέγας Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν Παῦλος ὑπο-
δεικνύων εἰς τὸν μαθητὴν Του, ἅγιον Τιμόθεον, διὰ-

Αἰαν πρωτὶ ἐτελείωσε ἡ ἀκολουθία. Ἐπειδὴ ὅμως ἀρκετὸς κόσμος ἤθελε νὰ κοινωνήσῃ τῶν ἀχράντων μυστηρίων, ἀπεφασίσθη νὰ μεταβῶν ἅπαντες ἐν σώματι εἰς τὸν παρὰ τὴν λεωφόρον Κηφισοῦ (πλησίον τοῦ Ἱπποκράτειου Νοσοκομείου) Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου, ἐνθα ἐλειτούργουσι οἱ ἐκ Ρωσίας πρόσφυγες μετὰ τὸ παλαινόν, μετὰ τὸν ἐκ Ρωσίας ἱερέα Γρηγόριον, γνωρίζοντα τὰ ἑλληνικά!

Κατερχόμενοι ἐκ τοῦ Ὑμηττοῦ, πεζῇ ἐννοεῖται καὶ ψάλλοντες τὸ «Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου», συνεζήτουν ἅπαντες διὰ τὸ γενόμενον θαῦμα!

Δειλὰ δειλὰ δὲ ὁ νέος ἐνωμοτάρχης ἐπλησίασε ὁμάδα ἀνδρῶν, ἐν οἷς ἦτο καὶ ὁ κ. Κων. Νικολακόπουλος, εἰς ἣν ἐξιστόρησε τὴν ἀφήγησιν τοῦ ἐνωμοτάρχου Γλυνοῦ καὶ τὴν παρουσίαν τῆς ὑπ' αὐτὸν ὁμάδος διὰ λόγους ἐντελῶς τυπικούς!

Εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν ἐγένετο ἡ θεία λειτουργία! Εἰς τὸ δεξιὸν ἀναλόγιον οἱ Ρῶσοι δεξιὰ ὁ κ. Κων)νος Νικολακόπουλος. Ἡ λειτουργία ἐγένετο ρωσιστὶ καὶ ἑλληνιστὶ.

Μετὰ τὸ τέλος ἐκοινωνήσαν ἅπαντες τῶν ἀχράντων μυστηρίων καὶ μετὰ τὴν βεβαίωσιν τῆς χάριτος εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἐπέστρεψαν εἰς τὰς οἰκίας τῶν ἀδόντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θεόν. Μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν τῆς θαυματουργοῦ ἐκείνης νυκτὸς διεκρίνοντο οἱ Κων)νος Νικολακόπουλος, Ἀνδρέας Βαπορίδης, Περικλῆς Γκέτουρας, Κων)νος Ζέγκος, Βασίλειος Δεληβορηᾶς, Ἀνδρέας Σπηλιώτης καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

Καὶ μία παρένθεσις: Θὰ πρέπει νὰ τονισθῇ ὁ ἐνθουσιασμός τῶν ἡμετέρων ἀδελφῶν. Καίτοι ἠδύνατο νὰ ἐξυπηρετηθῶσι εἰς τὴν ρωσικὴν Ἐκκλησίαν, ἐν τούτοις δὲν ἠθέλησαν. Διὰ τὴν ἀπὸ ἀγνὸν αἴσθημα πατριωτισμοῦ, ἐφ' ὅσον δι' αὐτοῦ δὲν πορεβλάπτετο τὸ ὀρθόδοξον φρόνημα.

Πάντοτε ὁ ἀγνός καὶ ἀνυστερόβουλος ἐνθουσιασμός ἐπιβραβεύεται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, διότι ἀποτελεῖ βάσιν καὶ θεμέλιον ὕγιους θρησκευτικοῦ βίου. Πάντοτε τὸ συντηρητικὸν πνεῦμα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀποτελεῖ πολὺτιμον δύναμιν.

Αὐτὸ ἀπέδειξε τὸ θαῦμα τοῦ Ὑμηττοῦ. (Σ.Σ. τὰ σχετικὰ δημοσιογραφικὰ στοιχεῖα ἐρρανήσθημεν ἀπὸ τὸν κ. Κων)νον Νικολακόπουλον.

•Ο Ἱστορικὸς

φορα καθήκοντα τῶν χριστιανῶν ἀναφέρει μεταξὺ ἄλλων καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐμφανίσεως τῆς χριστιανῆς γυναῖκος καὶ παντοῦ, εἰδικώτερον ὅμως εἰς τὸν ἱερὸν χώρον τῆς προσευχῆς καὶ τῆς λατρείας.

Λέγει λοιπὸν ὁ Μέγας διδάσκαλος, ὅτι ἡ γυναῖκα ὀφείλει νὰ ἐμφανίζεται ἐν **ἀκαταστολῇ κοσμίᾳ, μετὰ αἰδοῦς καὶ σωφροσύνης**. Ἡ σύστασις αὐτῆ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἔχει κατ' ἀρχὴν ψυχολογικὴν σπουδαιότητα. Ἡ αἰδέσιμος καὶ σώφρων καταστολὴ τῆς γυναῖκος δὲν προκαλεῖ τὴν φιλήδονον περιέργειαν τοῦ ἀνδρὸς καὶ δὲν ἐπισωρεύει εἰς τὸν ψυχικόν του κόσμον τὴν ἀθλιότητα τῶν ταπεινῶν καὶ χυδαίων ὁρμῶν. Ἐκ παραλλήλου ἐμπνέει τὸν σεβασμὸν καὶ περιφρουρεῖ τὴν γυναικεῖαν ἀξιοπρέπειαν.

Συγκρίνατε τὸν τύπον αὐτόν, ποὺ συνιστᾷ ὁ Ἀπ. Παῦλος, μετὰ τὴν ἀπαισίαν γυμνότητα, ἡ ὁποία κυριαρχεῖ κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτήν. Λυπεῖται ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν κατάπτωσιν αὐτὴν καὶ κατοδύρεται διὰ τὴν καταβαράθρωσιν τῆς γυναικειᾶς σεμνότητος.

Δὲν διακρίνει κανεὶς τὴν ἐνάρετον κόρην, τὴν σώφρονα σύζυγον, τὴν σεμνὴν μητέρα μέσα εἰς τὸ πλῆθος αὐτὸ τῶν περιφερομένων ὁδολογῶν.

Οἱ σννήγοροι τῆς γυμνότητος ἐπικαλοῦνται ὡς ἐπιχείρημα, ὅτι ἡ γυμνότης συνιστᾷ μίαν κατὰ φύσιν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν ὀφείλει νὰ ζῇ ἡ γυναῖκα. Πλάνη καὶ αὐταπάτη!

Κατὰ φύσιν κατάστασις εἶναι καὶ ἡ διαβίωσις ἐντὸς τῶν σπηλαίων καὶ ἡ διατροφή μετὰ μόνους τοὺς καρπούς τῶν δένδρων καὶ ἡ κίνησις διὰ τῶν ποδῶν ἢ τῶν τετραπόδων! Διὰ τὴν αὐτὴν δὲν προσαρμοζόμεθα πρὸς τὸ κατὰ φύσιν ζῆν καὶ εἰς τοὺς τομεῖς αὐτούς; Ὅπως ὁ πολιτισμός ἐδημιούργησεν ἄλλας συνθήκας εἰς τὰς περιοχὰς αὐτάς, οὕτω ἐπέβαλλε καὶ τὴν περιβολήν.

Ἐκτὸς ὅμως αὐτοῦ γεννᾶται καὶ ἕτερον ζήτημα. Ἐὰν ἡ πνευματικότης τοῦ πολιτισμοῦ δίδῃ τὸ μέτρον τῆς σεμνότητος καὶ σοβαρότητος τῆς περιβολῆς τῆς γυναῖκος, ἡ ἠθικὴ κατάστασις τοῦ ἀνθρώπου ἀποκλείει τελείως τὸ γυμνόν.

Καὶ ἐξηγούμεθα: Δύο νήπια δύνανται νὰ περιφέρονται γυμνά, χωρὶς αἱ ἀνατομικαὶ διαφοραὶ τοῦ φύλου τῶν, νὰ διεγείρουν ποταπὰς ἐπιθυμίας καὶ χυδαίας ὁρμὰς!

Διὰ τὴν;

Διότι τὰ νήπια ἐνσαρκώνουν τὴν εὐλογημένην κατὰστασιν τῆς ἀθωότητος!

Ἡ πρωτογενὴς ὅμως αὐτὴ ἀθωότης ἐξαφανίζεται, καθόσον προχωρεῖ ἡ ἀνθρωπίνη ἡλικία. Τὴν θέσιν τῆς δὲ καταλαμβάνει μία ἄλλη ἀγγελικὴ καὶ ὠραία κατάστασις, ἡ αἰδημοσύνη. Αὕτη ἐξαπλοῖ τὸ οἰνητὸν ὑπερῶδες χρῶμα εἰς τὰς παρειὰς τῆς εὐσεβοῦς κόρης, ὅταν βέβηλος σκέψις διεγερθῇ ἐν αὐτῇ ἢ ὅταν ἔνοχον βλέμμα προσπέσῃ ἐπ' αὐτῆς.

Αὕτη λοιπὸν ἡ ψυχικὴ συστολὴ, ἐμφυτον στοιχεῖον καὶ οὐχὶ προῖον ἐξελεικτικῆς ἐπιδράσεως, κινεῖ

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

δρμεμφύτως τὴν νέαν νὰ ἀποφεύγῃ τὸν χυδαῖον ἐκθετισμὸν τοῦ σώματός της, ὄντος ναοῦ Θεοῦ. Τὸ συναίσθημα αὐτὸ τὸ συναντῶμεν ἀκόμη καὶ εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ εἰδωλολατρικοῦ κόσμου. Εἰς τὴν φαντασίαν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων αἱ κατ' ἐξοχὴν παρθένοι θεαί, ἡ Ἀρτεμις καὶ ἡ Ἀθηνᾶ, παρουσιάζονται εἰς τὸν τομέα τῆς τέχνης αἰδημόνως περιβεβλημένα διὰ πολυπύχων καὶ ποδῆρων ἐσθῆτων.

Ὡστε ὄχι μόνον ἀπὸ θέσεως πολιτισμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἀπόψεως φυσικῆς ἡ σεμνὴ περιβολὴ τῆς γυναικὸς συνιστᾷ στοιχεῖον οὐσιώδες.

Ἐπὶ πλεόν ὁ Χριστιανισμός, ὅστις ἐξωράισε τὴν ζωὴν καὶ ἐξευγένισε τὰ ἥθη ἐχαρκτήρησε τὸ σῶμα, ὡς ναὸν τοῦ Θεοῦ.

Πῶς λοιπὸν τὸν ναὸν αὐτὸν τοῦ Θεοῦ νὰ τὸν καταστήσωμεν ἀντικείμενον ἁμαρτίας καὶ σκανδαλισμοῦ;

Ὅπως δὲ ὁ βεβηλῶνων τὸν ἱερὸν χώρον τοῦ Ναοῦ καθίσταται ἐνοχος ἀπέναντι τῆς Θείας Δικαιοσύνης, κατὰ μείζονα λόγον καὶ ὁ ἀσεβῶν πρὸς τὸν ἔμπυχον ναὸν τοῦ σώματος.

Δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους ἐπιβάλλεται ἡ σεμνὴ περιβολὴ ἡ «μετὰ αἰδοῦς καὶ σωφροσύνης» πάντοτε μὲν, ἰδιαιτέρως ὅμως ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, κατὰ τὴν φρικτὴν ὥραν τῆς Θείας Λειτουργίας. Ὁ εἰσερχόμενος εἰς τὸν ναὸν ἔχει ἀνάγκην περισυλλογῆς, πνευματικῆς ἀναστάσεως, μεταφυσικοῦ καὶ ὑπερχοσμίου κλίματος.

Πῶς ὅμως νὰ ἐπιτύχῃ εἰς τὴν προσπάθειαν αὐτὴν, πῶς νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν ἀπαίτησιν τῆς Ἐκκλησίας «ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας», ὅταν κινεῖται ἀσέμνως πλησίον τοῦ ἡ ἀκόλαστος σάρξ; Ὅταν ἡ γυναῖκα δὲν εἰσέρχεται εἰς τὸν ἱερὸν χώρον τοῦ ναοῦ, τὸν ἐξομοιούμενον πρὸς τὸν οὐρανὸν «ἐν κτυστολῇ κοσμίᾳ μετὰ κίθουδς καὶ σωφροσύνης», ἀλλὰ προκλητικώτατα καὶ ἀναιδέστατα;

Τέλος ἅς μὴ λησμονώμεν, ὅτι δὲν θὰ δώσωμεν λόγον δι' ὅσας ἁμαρτίας προσωπικῶς ἐπιτελέσαμεν ἀλλὰ καὶ δι' ὅσας διέπραξαν οἱ ἄλλοι ἐξ ὑπαιτιότητος ἡμῶν.

Ἐὰν ἔξαφνα δὲν παρῶσχω τὰ μέσα διαβιώσεως εἰς τὴν οἰκογενεὶάν μου, ἐνὼ δύναμαι, καὶ αὕτη ἐκπέση ἡθικῶς, τότε θὰ δικασθῶ ὡς ὑπεύθυνος τοῦ ἐκπέσμου αὐτοῦ ἢ ἐὰν παροξύνω τὸν ἄλλον διὰ τοῦ πείσματός μου καὶ βλασφημίᾳ, θὰ θεωρηθῶ ἐνοχος τῆς βλασφημίας αὐτῆς.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογία καὶ ἡ ἀσέμνως καὶ προκλητικῶς ἐνδεδυμένη γυναῖκα θὰ δώσῃ λόγον διὰ τὴν ἁμαρτίαν παντὸς ἐξ αὐτῆς σκανδαλισθέντος.

Στῶμεν ὅθεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου.

ΠΕΝΘΗ

Εἰς τὸ ἐκλεκτὸν παράρτημα τῆς Καρύστου ἀπεβίωσε καὶ ἐτάφη εἰς βαθὺ γῆρας, ὁ ἀγωνιστὴς ἀδελφὸς Σαράντος Παυλάκης. Ὁ ἐκδημῶνς ὑπῆρξεν εἰς ἐκ τῶν ἐξαιρετικῶν οἰκογενειαρχῶν καὶ εὐσεβῶν χριστιανῶν. Ἡ ὅλη του ζωὴ ἦτο ἓνα λαμπρὸν χριστιανικὸν παράδειγμα.

Ἄς ἔχῃ γαίαν ἐλαφράν.

Συμπληγάδες

Μεταξὺ τῶν μύθων τῶν προγόνων μας ὑπῆρχε καὶ ὁ μῦθος τῶν συμπληγάδων. Κατ' αὐτὸν ὑπῆρχον ἐντὸς τῆς θαλάσσης δύο λίθοι, κινούμενοι. Δι' αὐτῶν διήρχοντο τὰ πλοῖα· ἀλλὰ ἐξ αὐτῶν οὐδὲν ὑφίσταντο· ἀλλὰ συνεθλίβοντο τραγικῶς κατὰ τὴν διέλευσίν των.

Τὸ πνεῦμα καὶ τὸ διδάγμα τοῦ μύθου αὐτοῦ ἐφαρμόζονται εἰς τὴν ἐποχὴν μας. Ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος, διαπλέων τὸ πέλαγος τῆς ζωῆς, διέρχεται διὰ δύο ἐπικινδύνων συμπληγάδων ἢ μία ἐξ αὐτῶν λέγεται πλάνη καὶ αἵρεσις καὶ ἡ ἄλλη διαφθορά.

Ποικίλα ρεύματα ἔχοντα τὴν προέλευσίν των ἀπὸ τὸν προτεσταντισμὸν ἢ τὴν Μασσονίαν κινεῖνται ὁρμητικῶς, ἔτοιμα νὰ παρασύρουν τὸν χριστιανόν. Ὁζούσα διαφθορά ἀπειλεῖ νὰ ἀποπνίξῃ τὸν πιστόν.

Τί χρειάζεται;

Προσοχὴ καὶ προσευχή!

Ἐπιχορεύματα συνέσεως καὶ φόβου Θεοῦ

Οἱ θορυβοποιοὶ τοῦ χαρτοπολέμου συνεχίζουν τὸ διαβρωτικὸν ἔργον των. Οὕτω προχθές τὴν Κυριακὴν συνεκεντρώθησαν εἰς Πειραιᾶ 20 ἄτομα, ἐναντι τῶν 300 κληθέντων, διὰ νὰ ἀκούσουν ὕβρεις, συκοφαντίας, ἀθλιότητας! *Διατὶ δὲν καλοῦν εἰς Γενικήν Συνέλευσιν τοὺς ψηφοφόρους τῶν τελευταίων ἀρχαιρεσιῶν, καὶ νὰ ἀποσαφηνίσουν μὲ εὐπρέπειαν καὶ σοβαρότητα τὴν κατάστασιν;* Διατὶ σκανδαλίζουν καὶ δηλητηριάζουν; Δὲν φοβοῦνται τοῦλάχιστον τὸν Θεόν; Μήπως λείπει ἡ σύνεσις καὶ ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ;

Καὶ τὸ τελευ αἶον θὰ συμβαίνῃ, ἐφ' ὅσον ἄτομα, χωρὶς νὰ συγκροτοῦν καταστατικὴν ἀπαρτίαν κινεῖνται θορυβῶδῶς!

«Μὴ πιστεύης εἰς πᾶν ὃ,τι ἀκούεις»

Μὲ πρωτοφανὴ σπουδὴν καὶ μὲ ἱκανότητα συνωμοτικῆν διατρέχουν τὰ παραρτήματα, τὰ ἐγγὺς καὶ τὰ μακρὰν, οἱ ἄνθρωποι τοῦ θορύβου καὶ ἐνσπείρουν ζήλῳ καὶ διχοστασίας. Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερον ἐγκλημα κατὰ τῆς ἐνότητος τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὴν μέθοδον αὐτὴν. Δὲν ἐμβάπτομεν τὸν κοινὸν φόρον μας εἰς τὴν χολὴν διὰ νὰ χιρακτηρίσωμεν αὐτοὺς Εὐχόμεθα ὁ Θεὸς νὰ τοὺς φωτίσῃ. Οἱ ἱερεῖς καὶ αἱ ἐπιτροπαὶ τῶν παραρτημάτων ἄς διακρίνουν ἐκ τῶν καρπῶν τῆς συκοφαντίας τὰ δένδρα τοῦ πάθους καὶ ἄς διατηρήσουν τὴν ψυχράν των.

Ἄς μὴ πιστεύουν εἰς πᾶν ὃ,τι ἀκούουν. Ἡ ὄρασις πιστοτέρα τῆς ἀκοῆς. Τὸ Κέντρον εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς ἐπιζητούντος κατὰ Θεὸν ἐρευνᾶν.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ

Ὁ Ἱερὸς Ναὸς Εὐαγγελισμοῦ Θεοτόκου (τοῦ Καραχάλιου) ἔδωσε εἰς διαφόρους ἀπόρους καὶ ἀσθενεῖς τῆς ἐνορίας δραχμὰς 1800.

Εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἀγ. Φιλίππου Πειραιῶς ἡ ἀναπνυχθεῖσα φιλόπτωχος δράσις τοῦ προέδρου Αἰδес, Πατρὸς Στυλ. Παπαδοπούλου καὶ τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς ἀπέδωσε κατόπιν ἐράνου τὸ ποσὸν τῶν 1940 δρχ., τὸ ὁποῖον διανεμήθη εἰς τοὺς πτωχοὺς τῆς ἐνορίας. Συγχαίρομεν αὐτοὺς καὶ εὐχόμεθα ὅπως ὁ Κύριος τοῦ ἐλέους τοὺς ἐνδυναμῶναι εἰς τὸ θεάρεστον ἔργον των.

Ἀπὸ τῆς ἐπισκέψεως τῶν παραρτημάτων

Τὴν Κυριακὴν τῆς Ἀγίας Πεντηκοστῆς ὁ Πανος. Ἀρχιμανδρίτης πατὴρ Χρυσόστομος Κιόσης, συνοδευόμενος ὑπὸ λαϊκοῦ ἱεροκήρυκος μετέβη εἰς Χαλκίδα. Ε-λειτούργησε καὶ ὡμίλησε σχετικῶς. Μετὰ τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας συνεσχέφθη μετὰ τοῦ Δ.Σ. καὶ τοῦ ἐφημερίου τοῦ παραρτήματος πατρός Ἰωάννου ἐπὶ τῶν γεγονότων τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.